

3. PÜHAPÄEV ENNE PAASTUAEGA *Septuagesima*. Teenimatu arm. 1. lugemisaasta

Matteuse 20:1–16 *Tähendamissõna töötegijaist viinamäel*

ÜKS TEENAR

Viinamarjaistanduse omanik on suures hädas. Vili on suurepärane ja küpse, nüüd on vaja kiiresti see kokku korjata, kuni ilm on kuiv ja tuulevaikne. Isand läheb ise otsima töölisi oma viinamäele. Kui ta on töölistega päevapalga kokku leppinud ühele teenarile, läkitab ta nad oma viinamäele. Ja kui ta läheb välja kolmandal tunnil, näeb ta turul teisi jõude seismas ja ta ütleb neilegi: „Minge ka teie viinamäele, ja ma annan teile, mis iganes õiglane!”

Ja need lähevad.

Taas läheb ta välja kuuendal ja üheksandal tunnil ning teeb nõndasamuti. Aga kui ta üheteistkümnendal tunnil välja läheb, leiab ta teisi seisvat ja ütleb neilegi: „Mis te siin kogu päeva jõude seisate?” Nad ütlevad talle: „Meid ei ole keegi palganud.” Ta ütleb neile: „Minge ka teie viinamäele!”

Aga kui õhtu tuleb, ütleb viinamäe isand oma valitsejale: „Kutsu töölised ja anna neile palk viimastest kuni esimeseni!”

Ja üheteistkümnendal tunnil palgatud tulevad ning saavad igaüks ühe teenari. Kui siis esimesed tulid, oletavad nad, et nemad saavad rohkem, aga nemadki saavad igaüks ühe teenari. Aga kui nad selle on saanud, siis nad nurisevad majaisanda üle: „Need viimased on töötanud ainult ühe tunni, ent sina oled teinud nad võrdseks meiega, kes me oleme kandnud päeva koormat ja lõõska!” Isand aga vastas ühele nendest: „Sõber, ma ei tee sulle ülekohut! Kas sa ei leppinud minuga kokku ühele teenarile? Võta oma palk ja mine oma teed, aga sellele viimasele tahan ma anda nagu sullegi! Kas ma ei tohi enese omaga teha, mida tahan? Või on sinu silm kade, et mina olen hea?”

Aga need, kes tulid viimastena viinamäele tööle, on hämmeldunud. Nad teavad küll, et palgaks oli lubatud üks teenar, aga nad polnud selle sugugi kindlad, et see neile osaks saab, sest jõudsid nad tööd teha vaid tunni. Tasu, mis nad selle tunni eest saavad, on tõepoolest see, milles oli kokku lepitud. Ja see tasu on olnud külluslik. Seda vastu võtta on isegi pisut piinlik, igal juhul on nad tõsiselt liigutatud ning sügavas tänutundes. Neile tundub, et neile on saanud osaks teenimatult armu. Edaspidi on vaja vaid olla selle armu vääriline.

Nõnda saavad viimased esimesteks ja esimesed jäävad viimasteks.

Küllike Valk, 2016.